

IRSKA PRAVLJICA: MALA RDEČA KOKLJA

MALA RDEČA KOKLJA JE ČAS NAJRAJE PREŽIVLJALA NA DVORIŠČU, KJER JE NA SVOJ KOKLJAST NAČIN BRSKALA ZA ČRVI – DEBELIMI, SLASTNIMI ČRVI. OBOŽEVALA JE DEBELE, SLASTNE ČRVE IN BILA PREPRIČANA, DA JE ZDRAVJE NJENIH OTROČIČKOV ODVISNO OD NJIH. TAKOJ, KO JE KAKŠNEGA NAŠLA, JE ZAKLICALA: "KO-KO-DAK!" IN PIŠČANČKI SO SE HIPOMA ZBRALI OKOLI NJE, DA BI DOBILI KAK GRIŽLJAJ. DA, MALA RDEČA KOKLJA JE BILA ZELO ZAPOSLENA KOKLJA.

VSEKAKOR BOLJ OD LENE MAČKE – TA JE CELE DNEVE SAMO POLEŽAVALA IN SE NI NITI TOLIKO PRETEGNILA, DA BI PREGNALA PODGANO, KI JE TEKALA SEM TER TJA PO DVORIŠČU, KAKOR SE JI JE ZAHOTELO. KAR PA SE TIČE PUJSA, KI JE ŽIVEL V SVINJAKU – ON NI MARAL ZA NIČ, SAMO DA JE LAHKO JEDEL IN SE REDIL. NEKEGA DNE JE MALA RDEČA KOKLJA NAŠLA ZRNO, PŠENIČNO ZRNO. KER JE BILA TAKO VAJENA ČRVOV, JE BILO TO ZANJO NEKAJ POVSEM NOVEGA. NEŽNO GA JE ZAČELA KLJUVAITI, UPAJOČ, DA BO PRIŠLO VEN KAJ OKUSNEGA. UGOTOVILA JE, DA ZRNO PRAV V NIČEMER NI PODOBNO ČRVOM.

VSENAOKROG JE ZAČELA SPRAŠEVATI, KAJ NAJ BI TO BILO. UGOTOVILA JE, DA JE ZRNO PŠENIČNO IN ČE SE POSADI, ZRASE PŠENICA. IZ PŠENICE SE POTEM NAPRAVI MOKA IN IZ MOKE KRUIH. ZANIMIVO!

KO JE VSE TO ODKRILA, JE VEDELA, DA BI SE SPODOBILO ZRNO POSADITI. A KER JE BILA SAMA TAKO ZAPOSLENA Z ISKANJEM ČRVOV ZA SVOJO DRUŽINO, NI IMELA ČASA.

TAKOJ SE JE SPOMNILA NA PUJSA, KI JE IMEL ČASA NA PRETEK, IN MAČKO, KI CELE LJUBE DNI NI IMELA NIČ ZA POČETI, IN PODGANO, KI NI VEDELA, KAJ BI SAMA S SABO, TER ZAKLICALA: "KDO BO POSADIL ZRNO?"

PUJS JE REKEL: "JAZ NE."

MAČKA JE REKLA: "JAZ NE."

IN PODGANA JE REKLA: "JAZ TUDI NE."

"NO," JE REKLA MALA RDEČA KOKLJA: "POTEM BOM PA JAZ." IN JE.

NATO JE NADALJEVALA S SVOJIMI VSAKODNEVNIMI OPRAVKI, KAR JE POMENILO BRSKANJE ZA ČRVI IN HRANJENJE PIŠČANČKOV.

POLETJE JE MINILO, KOT BI ŠVIGNIL. IN MEDTEM KO SO PUJS, MAČKA IN PODGANA LENARILI TER SE REDILI, JE PŠENICA ZRASLA TAKO VISOKO, DA JE BILA NARED ZA ŽETEV.

TAKO JE NEKEGA DNE MALA RDEČA KOKLJA OPAZILA, DA JE KLASJE ZRELO. TAKOJ JE ZAKLICALA: "KDO BO POŽEL PŠENICO?"

PUJS JE REKEL: "JAZ NE."

MAČKA JE REKLA: "JAZ NE."
IN PODGANA JE REKLA: "JAZ TUDI NE."

"NO," JE REKLA MALA RDEČA KOKLJA: "POTEM BOM PA JAZ." IN JE.

VZELA JE SRP IN ŠVUŠ-ŠVIŠ-ŠVAŠ - PŠENICA JE BILA POŽETA. ZDAJ JO JE BILO TREBA ŠE ZMLATITI.

VENDAR NI ŠLO TAKO ZLAHKA, KAJTI PRIKORAKALA JE ČETICA BUČNIH PIŠČANČKOV, KI SO Z GLASNIM ČIVKANJEM IZJAVLJALI, DA SE POČUTIJO ZAPOSTAVLJENE.

UBOGA MALA RDEČA KOKLJA JE BILA VSA ZBEGANA. ČUTILA SE JE DOLŽNO POSKRIBETI ZA SVOJE OTROČIČKE, A TUDI ZA PŠENICO JI NI BILO VSEENO. KAJ NAJ NAREDI?

NI JI PREOSTALO DRUGEGA, KOT DA ZAKLIČE: "KDO BO ZMLATIL PŠENICO?" IN UPA NA NAJBOLJŠE.

AMPAK PUJS JE ZAKRULIL: "JAZ NE."
MAČKA JE ZAMIJAVKALA: "JAZ NE."
IN PODGANA JE ZACVILILA: "JAZ TUDI NE."

"NO," JE MALCE RAZOČARANA REKLA MALA RDEČA KOKLJA: "POTEM BOM PA JAZ." IN JE.

SEVEDA JE NAJPREJ NAHRANILA SVOJE PIŠČANČKE, KO PA JIH JE SPRAVILA K ZASLUŽENEMU POPOLDANSKEMU SPANCU, SE JE LOTILA MLATENJA PŠENICE.

NATO JE ZAKLICALA: "KDO BO NESEL PŠENICO K MLINARJU, DA IZ NJE NAPRAVI MOKO?"

PUJS JE REKEL: "JAZ NE."
MAČKA JE REKLA: "JAZ NE."
IN PODGANA JE REKLA: "JAZ TUDI NE."

MALI RDEČI KOKLJI NI PRESTALO DRUGEGA, KOT DA REČE: "POTEM BOM PA JAZ." IN JE.

VZELA JE VREČO IN SE ODPRAVILA DO MLINA.
MLINAR JE ZMLEL PŠENICO TER VRNIL VREČO ČUDOVITE BELE MOKE. G. KOKLJA SE JE NATO POČASI ODPRAVILA DOMOV. SPOTOMA JI JE USPELO, KLJUB TEŽKEMU TOVORU, UJETI NEKAJ SLASTNIH, DEBELIH ČRVOV.

ENEGA JE CELO SHRANILA ZA SVOJE OTROČIČKE. TE RUMENE PUHASTE KROGLICE SO BILE ZELO VESELE NJENEGA PRIHODA. ŠE TOLIKO BOLJ, KO SO DOBILE DARILLO V OBLIKI SLASTNEGA ČRVA.

PO KONCU TEGA PRECEJ NAPORNEGA DNE SE JE G. KOKLJA UMAKNILA V SVOJE SPALNE PROSTORE. K POČITKU SE JE ODPRAVILA PREJ KOT PO NAVADI, SAJ JE BILA ZELO UTRUJENA.

Z VESELJEM BI TUDI NASLEDNJEGA JUTRA MALO DLJE SPALA, VENDAR SO NJENI PIŠČANČKI, KI SO TAKOJ, KO SE JE PRIKAZALO SONCE, ZAČELI ŽIVAHNO POZDRAVLJATI DAN, PREGNALI VSAKRŠNO UPANJE NA TAKŠNO RAZKOŠJE.

ZASPANO JE NAPOL ODPRLA ENO OKO IN ŽE JI JE PRIŠLO NA MISEL, DA BO TO DAN, KO BO TREBA IZ MOKE NEKAKO NAREDITI KRUH.

NIKOLI ŠE NI PEKLA KRUHA, ČEPRAV GA, SEVEDA, LAHKO SPEČE VSAKDO, KI PAZLJIVO SLEDI RECEPTU. PREPRIČANA JE BILA, DA ZMORE.

KO SE JE OČEDILA TER NAHRANILA OTROČIČKE, JE POISKALA PUJSA, MAČKO IN PODGANO.

ŠE ZMERAJ UPAJOČ, DA JI BODO POMAGALI, JE ZAKLICALA: "KDO BO SPEKEL KRUH?"

A NJENI UPI SO SE PONOVO RAZBLINILI, KAJTI PUJS JE REKEL: "JAZ NE." MAČKA JE REKLA: "JAZ NE." IN PODGANA JE REKLA: "JAZ TUDI NE."

IN PONOVO JE MALA RDEČA KOKLJA REKLA: "NO, POTEM BOM PA JAZ." IN JE.

NADELA SI JE SVEŽ PREDPASNIK TER ČISTO KUHARSKO KAPO. NAJPREJ JE – TAKO, KOT JE TREBA – ZMESILA TESTO. KO JE TESTO VZŠLO, GA JE RAZDELILA NA TRI HLEBČKE IN VSTAVILA V PEČICO.

IN KAJ SO VES TA ČAS POČELI PUJS, MAČKA IN PODGANA? MAČKA JE LENO OPAZOVALA TER SE NEPRESTANO HIHITALA, DOMIŠLJAVA PODGANA SI JE PUDRALA NOS IN SE OBČUDOVALA V OGLEDALCU, PUJS PA JE V SVOJEM KOTIČKU GLASNO SMRČAL.

NAPOSLED JE PRIŠEL VELIKI TRENUTEK. PO ZRAKU JE ZAVEL SLASTEN VONJ SVEŽE PEČENEGA KRUHA, KI SO GA DUHALI VSI PREBIVALCI DVORIŠČA.

MALA RDEČA KOKLJA SE JE POČASI ODPRAVILA PROTI IZVORU VSEGA TEGA NAVDUŠENJA.

ČEPRAV JE BILA VIDETI POVSEM MIRNA, JI JE V RESNICI SRCE MOČNO RAZBIJALO. Z VELIKO TEŽAVO JE BRZDALA SVOJE NAVDUŠENJE. NI VEDELA, ALI JE KRUH USPEL, TODA KAKŠNO VESELJE – IZ PEČICE SO PRIŠLI TRIJE POPOLNI RJAVI HLEBČKI.

POTEM JE, VERJETNO ZATO, KER JI JE PREŠLO ŽE V NAVADO, ZAKLICALA:
"KDO BO POJEDEL KRUH?"

VSE DVORIŠČNE ŽIVALI SO SI ZAČELE OBLIZOVATI USTA.

PUJS JE REKEL: "JAZ BOM."

MAČKA JE REKLA: "JAZ BOM."

IN PODGANA JE REKLA: "TUDI JAZ BOM."

TODA MALA RDEČA KOKLJA JE REKLA: "NE, NE BOSTE. JAZ BOM." IN JE.